

Anna Boučková, Farní sbor v Praze-Kobylisích a kostel sv. Josefa v Senetářově jako paralelní příběhy a současný pohled na tyto stavby. Oponentní posudek bakalářské práce FF UK, Praha 2019

Autorka si pro svou práci našla zajímavé téma a vytěžila z něho téměř maximum. Důvtipně spojila mikrohistorii dvou sakrálních staveb v Československu z přelomu šedesátých a sedmdesátých let 20. století, katolického kostela sv. Josefa v Senetářově od Ludvíka Kolka a bratrského sboru v Praze-Kobylisích od vynikajícího švýcarského architekta Ernsta Gisela. Zasadila velmi dobře tyto stavby do historického kontextu s velkým citem pro dobové postavení církví v komunistickém státě, postihla jejich analogie a paralely a správně definovala i jejich rozdíly včetně odlišností stylových (skulpturalismus – brutalismus). Během své učitelské dráhy jsem se jen málokdy setkal s tak zdařilou a inteligentní prací na bakalářském stupni. Hodnotím ji jako výbornou. Právě kvůli tomu ale upozorním na několik sporných míst.

1. Například na s. 1–2 autorka správně konstatuje ojedinělost *církevních* sakrálních staveb mezi lety 1948–1989. Píše však také o ojedinělosti *sakrálních* staveb v tomto období vůbec. To pokládám za diskutabilní, protože od počátku šedesátých let se u nás postavilo mnoho obřadních smutečních síní, u nichž není důvod nepovažovat je za sakrální stavby. Nedávno tento problém dobře rozebrala magisterská práce mé olomoucké žačky Lucie Chromkové.

2. Mezi reformními marxisty vstřícnými ke křesťanství by vedle Vítězslava Gardavského měl být jmenován Milan Machovec.

3. U tématu bourání kostelů po roce 1948 by si zasloužila pozornost oficiální státní politika památkové péče, která podle mého soudu s ničím takovým nepočítala. Do tzv. národního dědictví, které je majetkem všeho lidu a musí se proto o ně náležitě pečovat, byly samozřejmě zahrnuty i kostely. Úkolem historika nebo historika umění je pak vysvětlit, proč se tato oficiální politika památkové péče nerespektovala.

4. Stejně tak se mi nezdá zařazovat v druhé polovině šedesátých let Mikuláše Medka, Jana Koblasu nebo Karla Nepraše mezi neoficiální umělce. Oni patřili ke skupině, která po roce 1963 získala převahu ve Svazu čs. výtvarných umělců, převzala kontrolu nad uměleckými časopisy, dostávala velké státní zakázky (například výzdobu letišť nebo velvyslanectví ČSSR). V letech, kdy pracovali pro Jedovnici a Senetářov, tedy nešlo o neoficiální umělce, spíše naopak.

5. Použití skořepiny v Senetářově nepatří k prvním případům. Ty bychom našli už ve čtyřicátých letech 20. století a téměř vždy se s nimi spojuje brněnský konstruktér Konrád Hruban (nikoliv Hrubant) – například jde o staré autobusové nádraží v Brně (architekt Bohuslav Fuchs) nebo o tovární halu TOS Hulín (architekt Zdeněk Plesník).

6. Myslím, že autorka hodnotí příliš vstřícně dostavbu Gisela sboru od architektů Roskovce a Scheuflera. Podle mého soudu tak Giselovo dílo bylo zničeno. Stálo by to za porovnání s podobnými počiny Ladislava Lábuse (palác Langhans, Edisonova stanice), nesrovnatelně úspěšnějšími.

7. Autorka používá kurzívu tak, že není jasné, co je citát a co jen zvýrazněný text.

8. Autorka neví, kdy skončit: viz Závěr (s. 81) a Závěrečné shrnutí (s. 87). Skoro by se dalo čekat ještě Shrnutí závěrečného shrnutí.

Všechny tyto poznámky nic nemění na mém vysokém mínění o autorčině bakalářské práci. Myslím, že by Anna Boučková měla přemýšlet o publikování svých výsledků v nějakém recenzovaném časopisu. Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji známku 1.